

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা যায়, সেয়া দেখিও নাচাবা, সেইবোৰৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া কিয়নো সেইবোৰত এতিয়া জুই লাগিব”

প্ৰশ্ন: ঈশ্বৰীয় চৰকাৰৰ গুপ্ত কৰ্তব্য কোনটো, যাক জগতৰ লোকে নাজানে?

উত্তৰ: ঈশ্বৰীয় চৰকাৰে আত্মাসকলক পাবন কৰি দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে - এইটো হৈছে বহুত গুপ্ত কৰ্তব্য, যাক মনুষ্যই বুজি নাপায়। যেতিয়া মনুষ্য দেৱতা হ'ব তেতিয়াহে নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হ'ব পাৰে। মনুষ্যৰ চৰিত্ৰ বিকাৰে নষ্ট কৰি দিলে। এতিয়া তোমালোকে সকলোকে চৰিত্ৰৱান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰা, এইটোৱে তোমালোকৰ মুখ্য কৰ্তব্য।

ওঁম্ শান্তি। যেতিয়া “ওঁম্ শান্তি” বুলি কোৱা হয়, তেতিয়া নিজৰ স্ব-ধৰ্ম আৰু নিজৰ ঘৰ স্মৃতিলৈ আহে আকৌ ঘৰতে বহি যাব নালাগে। পিতাৰ সন্তান হৈছা যেতিয়া নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰো স্মৃতিলৈ আহিব। “ওঁম্ শান্তি” বুলি ক'লেও গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিলৈ আহি যায়। মই আত্মা শান্ত স্বৰূপ, শান্তিৰ সাগৰ পিতাৰ সন্তান। যিজন পিতাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে, সেইজন পিতাই আমাক পৱিত্ৰ, শান্ত-স্বৰূপ কৰি তোলে। মুখ্য কথা হৈছে পৱিত্ৰতাৰ। পৱিত্ৰ সৃষ্টি আৰু অপৱিত্ৰ সৃষ্টি। পৱিত্ৰ সৃষ্টিত এটাও বিকাৰ নাই। অপৱিত্ৰ সৃষ্টিত 5 বিকাৰ আছে সেইবাবে কোৱা হয় বিকাৰী সৃষ্টি। সেইখন হৈছে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা ছিৰি নামি নামি আকৌ তলৰ বিকাৰী সৃষ্টিলৈ আহে। সেইখন হৈছে পৱিত্ৰ সৃষ্টি, এইখন হৈছে পতিত সৃষ্টি। ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণৰাজ্য নাই জানো! সময় অনুসৰি দিন আৰু ৰাতি বুলি গায়ন কৰা হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। দিন হৈছে সুখ আৰু ৰাতি হৈছে দুখ। ৰাতি হাবাথুৰি খাবলগীয়া হয়। এনেয়ে ৰাতি কোনো হাবাথুৰি খাব নালাগে কিন্তু ভক্তিক হাবাথুৰি খোৱা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকল ইয়ালৈ সংগতি পাবৰ কাৰণে আহিছা। তোমালোক আত্মাসকলৰ 5 বিকাৰৰ কাৰণে পাপ আছিল, তাৰ ভিতৰতো মুখ্য হৈছে কাম বিকাৰ, যাৰ দ্বাৰাই মনুষ্য পাপ আত্মা হৈ যায়। এইটো প্ৰত্যেকে জানে যে মই পতিত। ভ্ৰষ্টাচাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হৈছোঁ। এক কাম বিকাৰৰ কাৰণে সকলো যোগ্যতা নষ্ট হৈ যায় সেইবাবে পিতাই কয় – এই কাম বিকাৰক জয় কৰিলে জগতজিৎ নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবগৈ। গতিকে ভিতৰি ইমানখিনি আনন্দ থাকিব লাগে। মনুষ্য পতিত হ'লে একো বুজি নাপায়। এই কামৰ ওপৰতেই কিমান গণ্ডগোল হয়। কিমান অশান্তি, হাহাকাৰ হৈ যায়। এই সময়ত সৃষ্টিত হাহাকাৰ কিয়? কিয়নো সকলো পাপ আত্মা। বিকাৰৰ কাৰণেই অসুৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা বুজি পাইছা আমিতো একেবাৰে কড়িতুল্য মূল্যহীন আছিলোঁ। যি কামৰ বস্তু নহয় তাক জুইত জ্বলাই দিয়া হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে সৃষ্টিত কোনো কামৰ বস্তু নাই। সকলো মনুষ্য মাত্ৰেই জুইত জাহ যাব। এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা যায় সেই সকলোতে জুই লাগিব। আত্মাততো জুই নালাগে। আত্মাৰ যেন বীমা হৈয়েই আছে। আত্মাৰ কেতিয়াবা বীমা কৰে জানো? বীমাতো শৰীৰৰ কৰে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে, এয়া হৈছে খেল। আত্মাতো ওপৰত, 5 তত্বৰো ওপৰত থাকে। 5 তত্বৰ দ্বাৰাই সৃষ্টিৰ সকলো সামগ্ৰী গঠন হয়। আত্মাতো গঠন নহয়, আত্মাতো সদায় আছেই। মাত্ৰ পুণ্য আত্মা, পাপ আত্মা হয়। 5 বিকাৰৰ বাবে আত্মা কিমান লেতেৰা হৈ যায়। এতিয়া পিতা আহিছে পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। বিকাৰৰ বাবে চৰিত্ৰ নষ্ট হয়। চৰিত্ৰ কাক কোৱা হয় - তাকো কোনেও নাজানে। গোৱাও হয় পাণ্ডৱ ৰাজ্য, কৌৰৱ ৰাজ্য। এতিয়া পাণ্ডৱ কোন, তাকো কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি ঈশ্বৰীয় চৰকাৰৰ। পিতা আহিছে ৰামৰাজ্য স্থাপনা কৰিবলৈ। এই সময়ত ঈশ্বৰীয় চৰকাৰে কি কৰে? আত্মাসকলক পাবন কৰি দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। নহ'লে আকৌ দেৱতাসকল ক'ৰ পৰা আহিল - এয়া কোনেও নাজানে সেইবাবে ইয়াক গুপ্ত চৰকাৰ বুলি কোৱা হয়। হওঁতেতো এওঁলোকো মনুষ্য কিন্তু দেৱতা কেনেকৈ হ'ল, কোনে দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিলে? দেৱী-দেৱতাতো থাকেই স্বৰ্গত। তেন্তে তেওঁলোকক কোনে স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিলে। স্বৰ্গবাসীৰ পৰা পুনৰ নৰকবাসী হয়। আকৌ নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হয়। এইটো তোমালোকেও নাজানিছিল। তেনেস্থলত অন্য লোকে কেনেকৈ জানিব। স্বৰ্গ সত্যযুগক, নৰক কলিযুগক কোৱা হয়। এয়াও তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা। এই ড্ৰামাখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। এই পঢ়া হৈয়েই পতিতৰ পৰা পাবন হোৱাৰ। আত্মাই পতিত হয়। পতিতৰ পৰা পাবন কৰি তোলা - এইটো ধান্দা পিতাই তোমালোকক শিকাইছে। পাবন হ'লে পাবন সৃষ্টিলৈ যাব। আত্মা পাবন হ'লে তেতিয়া স্বৰ্গৰ লায়ক হ'ব। এই জ্ঞান তোমালোকে এই সংগমতেই পোৱা। পৱিত্ৰ হোৱাৰ অন্ত পোৱা। পতিত-পাবন এজন পিতাকেই কোৱা হয়। এনেকৈ কয় - আমাক পাবন কৰি তোলাক। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। পুনৰ 84 জন্ম লৈ পতিত হৈ গ'ল। শ্যাম আৰু সূন্দৰ, এওঁৰ নামো এনেকৈ ৰাখিছে কিন্তু মনুষ্যই জানো অৰ্থ বুজি

পায়। শ্ৰীকৃষ্ণৰো স্পষ্ট বুজনি পোৱা যায়। ইয়াত দুখন সৃষ্টি কৰি দিছে। বাস্তৱত সৃষ্টিতো এখনেই। সেইখনেই নতুন আৰু পুৰণি হয়। প্ৰথমে সৰু শিশু তাৰপাছত ডাঙৰ হৈ বুঢ়া হয়। সৃষ্টিও নতুনৰ পৰা পুৰণি হয়। তোমালোকে বুজাবলৈ কিমান মগজ খটুৱাই থাক। নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছা নহয়। এৱো বুজি পালে। বুজি লৈ কিমান মিঠা হৈ গ'ল। কোনে বুজালে? ভগৱানে। যুদ্ধ আদিৰতো কথাই নাই। ভগৱানে কিমান বুদ্ধিমান, জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ কৰি তোলে। শিৱৰ মন্দিৰত গৈ নমন কৰে কিন্তু তেওঁ কি, কোন হয়, সেয়া কোনেও নাজানে। শিৱ কাশী বিশ্বনাথ গংগা..... বচ মাত্ৰ কৈ থাকে, অৰ্থ অলপো বুজি নাপায়। বুজালে ক'ব তোমালোকে আমাক কি বুজাবা, আমিতো বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো পঢ়িছোঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত ক্ৰমানুসৰিহে ধাৰণা কৰে। কোনোৱেতো পাহৰি যায় কিয়নো একেবাৰে পাথৰবুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। গতিকে এতিয়া যিসকল পাৰসবুদ্ধিৰ হৈছে তেওঁলোকৰ কাম হৈছে আনকো পাৰসবুদ্ধিৰ কৰি তোলা। পাথৰবুদ্ধিৰ কৰ্মকাণ্ডই এনেকুৱা কিয়নো হংস আৰু বগলী নহয় জানো। হংসই কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিয়ে। বগলীয়ে দুখ দিয়ে। তেওঁলোকক অসুৰ বুলি কোৱা হয়। পৰিচয়েই নাথাকে। বহুত সেৱাকেन्द्रলৈ এনেকুৱা বিকাৰী অনেক আহি যায়। এনেয়ে কয় যে আমি পৰিত্ৰতাত থাকোঁ কিন্তু মিছা। কোৱাও হয় মিছা জগত.....। এতিয়া হৈছে সংগম। কিমান পাৰ্থক্য আছে। যিয়ে মিছা কয়, মিছা কাম কৰে, সেইসকলেই তৃতীয় শ্ৰেণীৰ। প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় শ্ৰেণী নাথাকে জানো। পিতাই ক'ব পাৰে - এওঁ তৃতীয় শ্ৰেণীৰ।

পিতাই বুজায় - পৰিত্ৰতাৰ পূৰ্বা প্ৰমাণ দিব লাগে। কোনোৱে কয় আপোনালোক দুয়ো একেলগে থাকিও পৰিত্ৰ হৈ থাকে - এইটোতো অসম্ভৱ। কিন্তু সন্তানসকলৰ যোগবল নোহোৱাৰ কাৰণে ইমান সহজ কথাটিও পূৰ্বা ৰীতিৰে বুজাব নোৱাৰে। তেওঁলোকক এইটো কথা কোনেও নুবুজায় যে ইয়াত আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। তেওঁ কয় - পৰিত্ৰ হ'লে তোমালোক 21 জন্ম স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। জবৰ্দস্ত লটাৰি পোৱা যায়। আমি আৰুহে আনন্দিত হওঁ। কোনো সন্তানে গন্ধৰ্ব বিবাহ কৰি পৰিত্ৰতাত থাকি দেখুৱায়। দেৱী-দেৱতাসকল পৰিত্ৰ নহয় জানো। অপৰিত্ৰতাৰ পৰা পৰিত্ৰতো একমাত্ৰ পিতাইহে কৰি তুলিব। এইটোৱো বুজোৱা হৈছে জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। জ্ঞান আৰু ভক্তি আধা আধা আকৌ ভক্তিৰ পাছত বৈৰাগ্য। এতিয়া এই পতিত সৃষ্টিত থাকিব নালাগে, এই কাপোৰ (শৰীৰ) সোলোকাই ঘৰলৈ যাব লাগে। 84ৰ চক্ৰ এতিয়া পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া আমি শান্তিধামলৈ যাওঁ। প্ৰথম কথা 'অল্ক'ক (পিতাক) পাহৰিব নালাগে। এইটোও সন্তানসকলে বুজি পায় যে এই পুৰণি সৃষ্টি নিশ্চয় শেষ হৈ যাব। পিতাই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। পিতাই অনেকবাৰ নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰিবলৈ আহিছে তাৰপাছত নৰকৰ বিনাশ হৈ যায়। নৰক কিমান ডাঙৰ, স্বৰ্গ কিমান সৰু। নতুন সৃষ্টিত এটাই ধৰ্ম থাকে। ইয়াততো কিমান অনেক ধৰ্ম আছে। লিখাও আছে শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ। অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হয় আকৌ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। এইটো ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? ব্ৰহ্মাইতো কৰা নাই! ব্ৰহ্মাই পতিতৰ পৰা পাৰন হয়। মোৰ ক্ষেত্ৰততো পতিতৰ পৰা পাৰন বুলি নক'ব। যেতিয়া পাৰন হয় তেতিয়া নাম লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়, পতিত হৈ গ'লে নাম ব্ৰহ্মা হয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। তেওঁক (শিৱবাবাক) অনাদি ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। আত্মাসকলতো আছেই। আত্মাসকলৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা নহ'ব সেইবাবে অনাদি বুলি কোৱা হয়। পিতা অনাদি গতিকে আত্মাসকলো অনাদি। খেলো অনাদি। এইখন অনাদি ৰচি থোৱা ড্ৰামা। আত্মাই নিজে সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ সময় সীমাৰ জ্ঞান পায়। এয়া কোনে দিলে? পিতাই। তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে গৰাকীক পাই যোৱা আকৌ ৰাৱণৰ ৰাজ্যত অনাথ হৈ যোৱা। তাৰপাছত চৰিত্ৰ নষ্ট হ'বলৈ ধৰে। বিকাৰ আছে নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে নৰক-স্বৰ্গ সকলো একেলগে চলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক কিমান স্পষ্টকৈ বুজোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক গুপ্ত, শাস্ত্ৰত কি কি লিখি দিলে। সূতাত একেবাৰে আউল লাগি গ'ল। পিতাকেই মাতে যে আমি কোনো কামৰ হৈ থকা নাই। আহি পাৰন কৰি আমাৰ চৰিত্ৰ শুধৰণি কৰক। তোমালোকৰ চৰিত্ৰ কিমান শুধৰণি হয়। কিছুমানতো শুধৰণী হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে আৰুহে বেয়া হৈ যায়। চলনৰ পৰাই গম পোৱা যায়। আজি হংস বুলি কয়, কাইলৈ বগলী হৈ যায়। বেছি সময় নালাগে। মায়াও বহুত গুপ্ত। ইয়াত জানো কিবা দেখিবলৈ পোৱা যায়। বাহিৰলৈ ওলালে দেখিবলৈ পোৱা যায় তাৰপাছত আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনেও, আনকো শুনায় তাৰপাছত বাবাৰ হাত এৰি আঁতৰি যায়। ইমানেই জোৰেৰে পৰে যে হাড়-মূৰ ভাগি যায়। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ কথা। গমতো পোৱাই যায়। এনেকুৱা সকল সন্তানে আহিব নালাগে। অলপ-চলপ যদি জ্ঞান শুনিছে তেন্তে স্বৰ্গলৈ আহিয়েই যাব। জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। এতিয়া পিতাই কয় - পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ লোৱা। যদি বিকাৰগ্ৰস্ত হোৱা তেন্তে পদ ব্ৰষ্ট হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰি থাকে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধি কিমান পৰিৱৰ্তন হয় তথাপিও মায়াই নিশ্চয় প্ৰবঞ্চনা কৰে। ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ হৈ যোৱা)। কোনো ইচ্ছা ৰাখিলে সকলো হেৰুৱাবলগীয়া হয়। একেবাৰে মূল্যহীন হৈ যায়। ভাল ভাল মহাৰথীসকলকো মায়াই নিশ্চয় প্ৰবঞ্চনা কৰে তেতিয়া তেওঁলোক অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰে। কিছুমানতো

এনেকুৱাও সন্তান আছে যিয়ে পিতাকো শেষ কৰি দিয়াত দেৰি নকৰে। পৰিয়ালকো শেষ কৰি দিয়ে। সেয়া হৈছে মহান পাপ আত্মা। ৰাৱণে কি কি কৰাই দিয়ে। বহুত ঘৃণা ওপজে। এইখন কিমান ছিঃ ছিঃ জগত, ইয়াৰ প্ৰতি কেতিয়াও অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। পৱিত্ৰ হ'বলৈ বহুত সাহস লাগে। বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ পুৰস্কাৰ ল'বলৈ পৱিত্ৰতা হৈছে মুখ্য। পৱিত্ৰতাৰ ওপৰত কিমান হুলস্থূল হয়। গান্ধীয়েও কৈছিল - হে পতিত-পাৱন আহক। এতিয়া পিতাই কয় - বুৰঞ্জী-ভূগোল আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। সকলো উভতি আহিবই লাগিব, তেতিয়াহে একেলগে উভতি যাব পাৰিব। পিতাও জানো সকলোকে ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ অহা নাই। পিতা নহালৈকে কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) মায়ীৰ প্ৰবঞ্চনাৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে কোনো প্ৰকাৰৰ ইচ্ছা ৰাখিব নালাগে। ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হ'ব লাগে।

(2) বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ পুৰস্কাৰ ল'বলৈ মুখ্য হৈছে পৱিত্ৰতা, সেইবাবে পৱিত্ৰ হোৱাৰ সাহস ৰাখিব লাগে। নিজৰ চৰিত্ৰ শুধৰাব লাগে।

বৰদান: সদায় স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত, মৰ্যাদা ৰেখাৰ ভিতৰত থাকোঁতা মায়াজিৎ বিজয়ী হোৱা পিতাৰ স্মৃতিয়েই হৈছে ছত্ৰছায়া, ছত্ৰছায়াত থকা অৰ্থাৎ মায়াজিৎ বিজয়ী হোৱা। সদায় স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত আৰু মৰ্যাদা ৰেখাৰ ভিতৰত থকা তেতিয়া কাৰো সাহস নাই যে ভিতৰলৈ আহিব। মৰ্যাদা ৰেখাৰ বাহিৰলৈ গ'লে তেতিয়া মায়ীও নিজৰ কৰি লোৱাত পাকৈত। কিন্তু আমি অনেক বাৰ বিজয়ী হৈছোঁ, বিজয় মালা আমাৰ স্মাৰক এইটো স্মৃতিৰে সদায় সমৰ্থ হৈ থকা তেতিয়া মায়ীৰ হাতত পৰাজিত হ'ব নোৱাৰা।

শ্লোগান: সৰ্ব সম্পদ নিজৰ মাজত সমাহিত কৰি লোৱা তেতিয়া সম্পন্নতাৰ অনুভৱ হৈ থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

সফলতামূৰ্ত হ'বলৈ আজিৰ অব্যক্ত সংকেত:

নিজক নিমিত্ত বুলি বুজি চলা তেতিয়া সদায় পাতল আৰু সফলতামূৰ্ত হৈ থাকিব। কেতিয়াবা সেৱা কম হয়, কেতিয়াবা বেছি হ'লে যাতে বোজা যেন নালাগে। কি হ'ব, কেনেকৈ হ'ব। কৰাওঁতাই কৰাই আছে আৰু মই কেৱল নিমিত্ত হৈ কাৰ্য কৰি আছোঁ, সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ নম্ৰ হৈ নিৰ্মাণ কৰোঁতা। যদি নম্ৰ নহয়, মানৱ ইচ্ছা আছে তেন্তে বোজা হ'ব, বোজাধাৰীয়ে কেতিয়া তীব্ৰতাৰে যাব নোৱাৰে সেয়েহে সদায় পাতল হৈ থাকি সফলতামূৰ্ত হোৱা।